

komme ud til Vælgerne, og hvis Vælgerne ville høre vort Ord og slutte sig til os, saa at vi faa Flertal, saa gaa vi tilbage til Rigsdagen og til Ministeriet og bryde ned, hvad der er paabegyndt, sprænge de besluttede Rammer og bygge op en positiv Forsvarsordning i Overensstemmelse med det, som Forsvarsministeren i Dag har proklameret som Forsvarsordningens naturlige Opgave. De skyldte da at oplyse os om, hvorledes de sammen med Socialdemokraterne ville bygge denne Forsvarsordning. De skyldte ikke mig det personligt, jeg har, kunne de mene, ikke gjort dem særlige Tjenester, saa de af den Grund behøve at svare mig derpaa. Men jeg siger til de Herrer Ministre og den radikale Fløj: Deres Venner ville spørge Dem derom ude i Landet, og De skulle derfor være forberedte paa at svare. Og naar jeg nu minder Dem derom i god Tid, har jeg dog gjort Dem nogen Tjeneste og kan maaske derfor forudsætte, at De ogsaa af Hensyn til mig vil besvare dette Sørgsmaal.

Konseilspræsidenten (Zahle): Det ærede Medlem var saa elskværdig at minde om den Tid, da jeg var Ordfører for det store Reformparti og var saa venlig baade at betegne det som en Ære for mig — hvad det i Sandhed var — at være Ordfører for dette store Parti og at rose den Dygtighed, jeg havde lagt for Dagen ved den Lejlighed, for hvilken Ros jeg takker det ærede Medlem. Det er i den senere Tid saa overordentlig sjældent, jeg bliver rost af det ærede Medlem. Særlig sætter jeg Pris paa, at det ærede Medlem mindede om, at man endogsaa brugte mit Ordførerskab, efter at vi havde brudt med hinanden politisk, og altsaa viste en Tillid til min Loyalitet den Gang, som bestandig har været mig en kær Erindring. Jeg takker det ærede Medlem, fordi han har draget dette frem. Jeg skal i øvrigt sige til det ærede Medlem, at Sammenhængen med min Holdning den Gang som Ordfører for det store Flertal i Tinget for de militære Budgetter jo ganske simpelt var den, at jeg gik med til forskellige Forhøjelser paa Finansloven, som bleve tvungne ind paa denne ved særlige, nye Love, hvis Formaal jeg ansaa for forstandige og nyttige. Jeg gjorde dette i den Aarrække fra 1901—1905, fordi det bestandig var min sikre Forvisning, at naar det store Reformparti, som jeg den Gang tilhørte, gik til at løse den Opgave at skabe os en ny Militærordning, det da vilde indfri Venstres gamle Krav om væsentlig Nedgang i vore Militærudgifter. Saasnart dette Haab glip-

pede for mig, saasnart jeg saa, at denne Forventning ikke vilde blive indfriet, brød jeg med det Parti, hvis Tillid jeg havde nydt, og jeg har siden den Tid været lige saa aaben i min Kamp mod Partiet, som jeg var i mit Arbejde for Partiet, saalænge jeg troede, det vilde fremme de Sager, jeg ansaa for de rigtige. Da vi saa havde brudt med hinanden, dannedes det radikale Venstre, og dette udarbejdede saa sine egne Militærforslag, de Forslag, som fremkom i vor Betænkning sidste Sommer. Og hvis vi paa den kommende Valgdag sammen med Socialdemokraterne faa det Flertal, som det ærede Medlem talte om, saa ville vi for vort Vedkommende lade udarbejde og søge formet Forslag, som hvile paa de Principper, som ere nedlagte i vor Betænkning og vore Forslag, dog at de naturligvis ville kunne blive mere omhyggeligt udarbejdede og formede nu, da vi sidde som Regering.

Jeg skylder endnu kun at gøre en eneste Bemærkning til det ærede Medlem, som vistnok refererede nogle Partiforhandlinger — til min store Forbavselse — hvor Forsvarsministeren skulde have sagt noget, som skulde have paavirket mig. Jeg maa sige, at jeg erindrer slet ikke disse Partiforhandlinger, vi holdt for Resten mange, og skulle vi ind paa dem, vilde det saamænd blive en vidtløftig Historie. Jeg skal indskrænke mig til at sige, at med Hensyn til Feltkanonerne forholder det sig saaledes, at jeg lod mig overbevise om, at det var rigtigt at gaa til denne Bevilling, derved, at den daværende Forsvarsminister, det nuværende ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds (V. H. O. Madsen) sagde, at de Feltkanoner, vi havde, vare ubrugelige, og at det var farligt for Landets Sønner at manipulere dem, det vil sige at arbejde med dem. Grunden til, at jeg gik med til denne Bevilling, var, at den højtærede Forsvarsminister overbeviste mig. Desværre har denne Mand skuffet mig paa saa mange Omraader, og det var mig ogsaa en Skuffelse, da jeg erfarede, at den Fremstilling, han da gav, ikke ganske svarede til Virkeligheden.

Indenrigsministeren (P. Munch): Det ærede Medlem fra Løvel (Anders Nielsen) vendte tilbage til det lille Mellemværende, vi havde med hinanden forleden Dag, i Anledning af et andet Emne, jeg tror, det var Hjælpekasserne og Kirkebøsserne. Jeg nødes derved til at gøre opmærksom paa nogle enkelte Tal for at vise, at hvad jeg